

א ריכסינג תמוז

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

פרשת בלק תשפ"ה // שנה ב' // גליון ל"ב

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

אור הבוקר

יום שני פרשת בלק תשפ"ב

בעלי מדריגה אומרים - הכל נעשה על ידי השי"ת!

"פעל א-ל", וזה בוודאי לטובה, כי "מאתו לא תצא הרעות" - שום דבר רע לא יכול לצאת מהבורא ית"ש. זו העבודת הקודש של "ישראל", של מי שחי במדריגה גבוהה יותר, בשכל גדול.

כאשר יהודי מאמין שהזמנים לא משפיעים על אדם כלל, הוא זה שמשפיע על הזמנים. אם הוא רואה את זה כזמנים קשים וחושב כך, הוא יראה את זה כך. אבל אם הוא חושב, "מה", כל מה שקורה הוא "פעל א-ל", אז הוא יהיה במצב של ישראל, במדריגה גבוהה, בעזרת ה' ובס"ד.

שום דבר לא ייקח אותנו מהאמונה ואהבת ה'

בשעת מלחמת העולם השנייה, כאשר הגרמנים, ימ"ש"ו, השמידו מיליוני יהודים הי"ד, היה הגטו, ולצערנו, הגרמנים שרפו גטאות שלמים. היה יהודי שהצליח לשרוד

בספר "דברי ישראל" (ממודז'יץ), הוא מביא בפרשתו על הפסוק "כעת יאמר יעקב ולישראל מה פעל א-ל", וצריכים להבין, מדוע הפסוק מתחיל בשם "יעקב" ואחר כך בשם "ישראל", שכן השם "ישראל" הוא אכן מדריגה גבוהה יותר?

ועל זה הוא מתרץ, "יעקב" מתייחס לאנשים "קטני הדעת" אנשים פשוטים, בעוד ש"ישראל" מתייחס לאנשים "גדלי המוחין" הסדר של "יעקב" - הקטני דעת - הם אומרים: "כעת" בזמנים קשים, זה הכל סיבה; אלו זמנים קשים, ולכן אי אפשר ללמוד, להתפלל או לעסוק, אדם נשבר. אבל לעומת זה, "ישראל", היהודים הבעלי מדריגה, תמיד נמצאים באמונה וביטחון, והם אומרים "מה", כל מה שקורה בעולם,

לשמור על יהדותם הנסתרת במשך שנים רבות כדי שהאינקוויזיציה לא תתפוס אותם. יום אחד, הם נחשפו; הם הוסרו, הם נתפסו, וכמובן, הממשלה רצתה לקחת אותם ולשרוף אותם. עם זאת, היה להם קרוב משפחה מאוד קרוב בממשלה שהודיע להם שהם עומדים להינפס, וברחו באותו לילה ממש ברגע האחרון. כמובן, הם ברחו במצב של עירום וחוסר מוחלט של רכוש; הם נאלצו להשאיר את כל חפציהם מאחור. הם הצליחו לברוח עם חייהם, תודה לא-ל. הם שוטטו ממקום למקום עד שהגיעו למחנה פליטים במרוקו, בין כל הפליטים מספרד.

שם, המצב היה מאוד קשה: עוני, רעב, לא הייתה נקיון, מחלות ואפידמיות פרצו, ה' ירחם עלינו, ורבים סבלו שם. בבוקר אחד, ההורים העירו את הילדים, וילד אחד, לצערנו, לא התעורר. ביום הבא, ילד נוסף לא התעורר, וכך ההורים איבדו את כל ילדיהם, לצערנו, לאפידמיות ולמחלות במרוקו.

ההורים חיזקו את עצמם מאוד, אבל בסופו של דבר, האם לא יכלה לשאת את המצב הקשה שם ונפטרה גם היא, משאירה את האב לבד. האב אמר: "אדון העולם, אני יודע שכל הקשיים שעברתי היו ניסיונות. אדון העולם, אתה ניסית אותי לראות אם אני אשבר, אם אפסיק להאמין בך, אם אפסיק לאהוב אותך. מה עוד נשאר לך לנסות אותי? בספרד, שמרתי על

בגטו. הוא שוטט שם ומצא ספר שנכתב על ידי אחד האברכים שהיו במקלטים, ששמר יומן. הוא כתב שם: כל המקלט כבר היה, לצערנו, חסר חיים; הוא היה לבד במקלט, מרגיש שהוא במצב של גסיסה, רעב, בסבל נורא, והוא גם ידע שבתוך כמה שעות הוא לא יהיה עוד בין החיים, כי הגטו היה בוער, והוא ראה את האש מתקרבת ומתקרבת. היא התפשטה מבית לבית, והוא ראה איך האש מתקרבת למקלט. הוא לא יכול היה לברוח יותר; הוא היה חלש ולא יכול היה ללכת. הוא התחיל לחשוב לעצמו שיש דעות שסבורות שלפי ההלכה, יש לו זכות לזרוק את עצמו לתוך האש, שממילא תגיע אליו, כדי שלא יצטרך לסבול את כל השעות הנוראיות הללו. אבל הוא היה מאוד ספקן לגבי זה; הוא לא רצה לעשות את זה, כל עוד הוא חי, הוא רצה לחיות, ואם הבורא ישלח אש, אז הוא יישרף אז.

הוא המשיך לכתוב שהוא זוכר סיפור נורא שקרה בתקופת האינקוויזיציה בספרד. בספרד היו יהודים נסתרים - אנוסים; ה"נוצרים החדשים". בחוץ, הם התנהגו כראוי כמו הגויים, כמו הנוצרים, אבל בסוד, הם שמרו על כל התורה במסירות נפש. כולם ידעו שכאשר יהודי נסתרים נתפס, הם יעשו ממנו מופע ציבורי, ושרפו אותו חי, חס וחלילה.

באחת המשפחות החשובות מאוד, עשירות ובעלי מסחר, הם הצליחו

הוא רצה לרוץ
אחריה אבל לא
הצליח לחפוס אותה.
כך הוא בילה את כל
יום ראשון רץ אחרי
עגלות, עובר מתחנה
לתחנה, והוא הפסיד
את העגלות

התורה בסוד; מעולם
לא וויתרתי על
התורה או על
אמונתי. מאוחר
יותר, ברחנו כדי
להישאר יהודים,
ואז, אדון העולם,
אתה לקחת ממני
את כל ילדיי ואת
אשתי. מה עוד תוכל

כך גם אנחנו אומרים לפני הבורא
ית"ש: שום מצב ושום ניסיון לא ייקחו
אותנו מהאמונה, מהביטחון
ומהאהבה שלנו לבורא!

הכוח הגדול של דברי צדיק

בליל שבת קודש אחד, הגיע יהודי
לרבי בנימין דיסקין, רב העיר למז'ה
(היה אביו של המהרי"ל דיסקין, השרף
מבריסק זצ"ל), כדי לשמוע דברי תורה
מן הרב. לפני שהלך, אמר להרב שהוא
מתכנן מחר, ביום ראשון, לנסוע
ולעשות עסקים בעיר זו וזו. רבי בנימין
אמר: "אתה מתכוון לומר שתלך..." [כי
בשבת אסור לדבר על דברים האסורים
בשבת, ובמקום לומר "לנסוע",
אומרים "ללכת"]. היהודי לא הבין מה
שהרב אמר, והוא המשיך: כן, הוא
מתכוון לנסוע לעיר זו ועיר זו, וכל פעם
רבי בנימין דיסקין תיקן אותו ואמר
"ללכת". הוא לא הבין; הוא היה עם
הארץ. הוא אמר "גוט שבת" ויצא
מבית הרב.

ביום ראשון, הוא יצא לתחנה שבה
אוספים אנשים, והוא חשב לקחת את

לעשות? נשאלו שתי אפשרויות: או
לקחת את חיי, או הדבר השני הוא
לקחת את אמונתי! היהודי אמר לפני
הקדוש ברוך הוא: "אם אתה רוצה
לקחת את חיי, קח אותם, אדון העולם!
בעל כרחך אתה חיי; החיים שייכים לה!"
אבל אם אתה רוצה לקחת את אמונתי,
את אהבתי אליך, אתה לא יכול לקחת
את זה, בורא יתברך! את אמונתי, את
אהבתי, אני אחזיק, ולא אסטה מזה;
אני לא אפסיד את זה לעולם!" - כך
אמר היהודי במרוקו לאחר שאיבד את
אשתו וילדיו.

היהודי כותב ביומנו: כאשר הוא זכר
את הסיפור, הוא החליט שהוא יחיה
בעולם הזה עם אמונה ואהבה לבורא
ית"ש עד שהאש תגיע. הוא יתפוס כל
רגע לאהוב את ה' ולבטוח בו. היהודי
כותב שם ביומנו: "אדון העולם, אתה
יכול לקחת את החיים, אבל לא את
האמונה והאהבה שלנו. אני לא
אעבור, עד לרגע האחרון, על האמונה
שלי ואהבתי אליך, אבא. אני אאבק
נגד היצר הרע, ולא אעזוב אותו
לעולם".

ודינים מתהפכים לרחמים ולחסדים גלויים. מה שאין כן, אדם שמתלונן ודובר על ייאוש, עצבות ומרירות, חס ושלום, יש לו השפעה שלילית על אחרים.

עד שתגיע למקומו

אחד הגדולים ניהל בית דין, והיהודי שהפסיד את המשפט התחיל לצעוק בקולות אדירים; הוא היה מאוד כועס ובכאב רב. הראש בית הדין ישב בשקט ובשלווה והקשיב לו. כאשר השני יצא, מישוה שאל אותו: האם הראש בית הדין חייב לסבול מחוצפה כזו? האם לא צריך להוציא אותו? האם זו לא בושה לכבוד התורה?!

ראש בית הדין השיב: תגיד לי, האם אי פעם הרווחת מאה אלף דולר? היהודי ענה: לא! האם אי פעם סבלת הפסד של מאה אלף דולר? הוא גם ענה שלא. הוא אמר לו: אם כך, אל תשפוט את חברך עד שתגיע למקומו. היהודי, לאחר שהפסיד את המשפט, הרגיש כאילו הפסיד מיליון דולר; הכאב של אדם שהפסיד משפט מרגיש כאילו הפסיד מיליון דולר, ואם הוא במצוקה כזו, אני חייב להקשיב לו, אני חייב לתת לו את ההרגשה הזו, אני מבין אותו, ואם הוא צועק - אין מה לעשות.

אך טוב וחסד און א לעכטיגן תמיד,
אמן, כן יהי רצון!

העגלה הראשונה. הראו לו שהעגלה שהולכת למקום שהוא רוצה ללכת אליו בדיוק עזבה את התחנה; הוא עדיין יכול היה לראות את העגלה. הוא התחיל לרוץ אחריה, אבל העגלה הלכה מהר יותר, והוא לא הצליח לתפוס אותה. בסופו של דבר, הוא התחיל ללכת ברגל למקום אחר שבו יוכל לתפוס עגלה. כשהגיע לשם, קרה אותו דבר; אמרו לו שהעגלה שהולכת למקום שהוא רוצה ללכת אליו בדיוק עזבה, והוא רצה לרוץ אחריה אבל לא הצליח לתפוס אותה. כך הוא בילה את כל יום ראשון רץ אחרי עגלות, עובר מתחנה לתחנה, והוא הפסיד את העגלות.

הוא הבין במהרה שזה קשור למה שהרב אמר לו. הוא אמר "לנסוע", והרב אמר "ללכת", והוא ראה שמן השמים, זה כאילו שהוא רץ כל היום ברגל. הוא חזר להרב ואמר לו שאם להרב יש כזו קפידה, היה עליו לומר לו, כי יש לו הרבה הפסדים לפרנסתו.

רבי בנימין השיב: "חס ושלום, לא רציתי לגרום לך נזק; אלא, זו פשוט הלכה בשולחן ערוך שאסור לדבר בשבת על דברים האסורים בשבת. אתה דיברת על "נסיעה", ואני אמרתי "ללכת"..."

מילה היא משפיע

לעניננו: כל מילה שאדם אומר יש לה השפעה. הדרך שבה אדם מביע את עצמו משפיעה על אחרים. כאשר אדם מדבר בחיוב ובטוב, דברים טובים קורים; העניינים מסתדרים היטב,

אזר לנתיבותי

קבלת יסורים מאהבה - כיצד?!

שאלה: הכתוב אומר: "אשרי הגבר אשר תיסרנו, י-ה"; ובכך הוא מקבל כפרה על חטאיו. "יסור יסרתני י-ה ולמות לא נתנני" - היסורים שיש לו לאדם מגיע מהבורא ית"ש. אדם תוהה: איך אפשר לקבל יסורים כאשר באותו זמן הוא רוצה להשתחרר ממנו, והוא עושה הכל בעולם כדי להיות פטור מהיסורים? כאשר לאדם יש יסורים, הוא ייקח תרופה כדי לא להרגיש את הכאב; הוא רוצה שהיסורים ייעלם. הוא יתאמן, הוא יעשה הכל בעולם כדי לגרום להיסורים להיעלם. מצד שני, יש לקבל את היסורים באהבה; יש לדעת שהבורא ית"ש שולח לנו יסורים. איך שני הדברים הללו מתאימים זה לזה?

תשובה: כאשר הבורא ית"ש שולח יסורים על אדם, הוא עושה זאת כדי להעיר אותו, להזכיר לו שהוא הגיע לעולם הזה עם מטרה; תכלית ותפקיד. ישנם שני סוגי יסורים: או שהבורא ית"ש מעיר אותו לעשות תשובה על משהו שהוא עושה שהוא צריך להפסיק, ובאמצעות היסורים הוא עושה חשבון הנפש. לפעמים יש לו יסורים פשוט כדי שיוזך החומר; הוא עשה דברים שהוא צריך עליהם כפרה, וכל אדם זקוק לכפרה על חטאים; זה לא שייך אחרת, והבורא

ית"ש שולח לו יסורים. יש גם יסורים שהבורא ית"ש בודק את האדם כדי לראות אם הוא יקבל אותו באהבה, לראות אם לאדם יש את האמונה הנכונה בה'. עם זאת, היסוד של היסורים הוא שיש מטרה; המטרה היא שהיסורים הוא גילוי מהבורא ית"ש: "אני מנסה אותך! עכשיו, בני היקר, אתה בניסיונות; התגבר על זה, קבל את היסורים באהבה, עשה מה שאתה צריך לעשות כשיש לך יסורים, קרב את עצמך לה' דרך היסורים, קרב את עצמך לתורה!"

באותו זמן, הקדוש ברוך הוא נתן לנו את המתנה של "ורפא ירפא" מ"ונשמרתם מאוד" מ"וחיי בהם" - מי זה שברא את התרופות שמקלות על היסורים? גם הבורא ית"ש! למה הוא ברא אותן? עבור העמים? עבור בעלי חיים ועופות? הבורא ית"ש ברא את העולם עבורנו ישראל! עם זאת, הבורא ית"ש ברא את העולם עם צורת הבחירה; כאשר אתה מסיר את היסורים ולא קיבלת את היסורים באהבה, ולא שינית דבר בחיך לכבוד היסורים - השם ישמרנו, או שישורים אחר יגיע, או חס ושלום, זה יגיע לנקודה שבה אדם יצטרך לתת דין וחשבון בעולם הבא.

לאדם מותר להסיר היסורים; הבורא ית"ש הוא זה שעושה את זה אפשרי, אבל באותו זמן, יש להעיר, לתפוס את המודעה, להבין את המודעה, ולעשות מה שצריך לעשות. אדם צריך לומר, "סלח לנו", לקבל קבלות טובות על לעתיד, לחיות באמונה, ולהראות נאמנות לבורא ית"ש.

כאשר אדם מתעצב ומיואש, זה הרבה יותר גרוע מלקחת תרופה כדי להסיר את היסורים. כי כאשר אדם מתעצב ומיואש, זה סימן שהוא לא מאמין בה'; זו חוסר אמונה. לעומת זאת, כאשר אדם לוקח דברים כדי לא להרגיש את היסורים, זה לא שהוא, חס ושלום, בועט בה'; הוא מתחצץ בה' - לא, הוא מראה שיש לו יסורים, והוא מקבל אותו באהבה, הוא עושה מה שהוא צריך לעשות, ועכשיו הוא ממלא גם את רצון ה', שצריך לקחת דברים כדי להקל על היסורים. וכל אדם יש לו בחירה כמה יסורים הוא רוצה לסבול, כמה הוא רוצה להסיר, כמה הוא לא רוצה להסיר. הבורא ית"ש השאיר את זה לנו, ומוכן שככל

שיש יותר יסורים, יש יותר כפרה על חטאים; ככל שיש פחות יסורים, יש פחות כפרה על חטאים. אבל אם אדם לוקח את כל הדברים הללו כדי שהוא יוכל ללמוד ולהתפלל ומראה נאמנות לבורא ית"ש כי הוא רוצה לקיים את המצוות, זה בעצמה - רצון ה'.

היסוד הוא שאנחנו חיים עם ה', ואנחנו מבינים מה שה' רומז לנו, מה שה' מגלה לנו, ואנחנו מגיעים לזה; אלה היסודות. אדם שיש לו יסורים ופשוט דוחק אותו הצידה, ורק רוצה להיות פטור ממנו, ולא לעשות שום תיקונים - היסורים יחזור; הוא לא יהיה פטור, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא; זה לא שווה. זה לא רצון ה'; תהיה מודע ליסורים, בדרך של קבלת היסורים באהבה, בדרך שאם אתה יכול להקל עליו, הקל עליו, אבל אל תשכח את המטרה והתפקיד, ואז תגיע לתיקון השלמות.

יכולים לשמוע תשובות בכל תחומי החיים על קו המערכת בכפתורים: 551

קול פנים מאירות: שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים מאירות סיקסא שליט"א
צענטראלע נומער: 845-414-0076 | א"י: 072-370-1823 | **ענגלאנד:**
 0330-350-3190 | **ארגענטינע:** 5411-2152-7691 | **אנטווערפן:** 323-
 346-0673 | **מאנטריאל:** 438-228-2500

לקבל הגליונות שלנו בכל שבוע, תפנו ל:
gilyonospm@gmail.com

שיעורים חדשים שעלו על הקו:

- נישט ווערן צעקלאפט פון אנדערע מענטשן.
- געזונטע זיווג - גיב אוועק דיינע נאטורן צום רצון השם.
- כעס בא מחסרון אמונה.
- שיעור בענין ענווה ושפל ברך.
- שיעור א - פארוואס ווי פריער שרייבן צוואה.

מאמר דפרשה

ה'תשע"ה

דברי תורה על פרשיות השבוע מכ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

פרשת בלק תשפ"ה

בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו

ויש לבאר, מה פשר הדבר מ'בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו'. וי"ל, בספה"ק דגל מחנה אפרים מבא בשם הרה"ק מפולנאה בעל התולדות זי"ע שמרן הבית יוסף ז"ל למד תורה במסירת נפש, ובהתעלות נוראה, ובמסירת נפלאה לתורה לקדושה, בפרישות עולם הזה. ומתורה זו נברא מלאך, ומלאך זו שנברא מכח תורתו, מהתורה הק' שבית יוסף למד בקדושה, בא אחר כך ונתגלה לו, ולמד עמו תורה. מבאר הדגל, שזהו הסוד של סייעתא דשמיא בהחיים. שאם איש יהודי עושה מעשה, ונברא עי"ז מלאך, שמלאך זו לאורך הדרך יסייעה לעשות מצוות ומעשים טובים, ולמצא הדרכים הנכונים.

כשאדם עושה איזה מעשה לשם שמים, מקבל על עצמו מנהגים טובים, ועובר נסיונות וקושיים, אבל לבסוף

בגמרא (מכות י:) מן התורה מן הנביאים ומן הכתובים יש ללמוד, שבדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. מן התורה לומדין אותו, דכתיב (בפרשתן) מתחילה אמר הקב"ה לא תלך עמהם, ואחר כך אמר הקב"ה קום לך אתם. בלעם ניצח. בנביאים כתיב (ישעיהו מח יז) כה אמר ה' גואלך קדוש ישראל אני ה' אלקיך מלמדך להועיל מדריךך בדרך תלך, מן הכתובים דכתיב (משלי ג לד) אם ללצים הוא יליץ ולענונים יתן חן. בגמרא (יומא לח:) ריש לקיש אמר מאי דכתיב אם ללצים הוא יליץ ולענונים יתן חן? בא לטמא פותחין לו, בא לטהר מסייעין אותו.

נמצינו למידין, שיש לו לאדם הבחירה איזה דרך הוא רוצה לבחור, בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, בא לטמא פותחין לו בא לטהר מסייעין אותו.

אמנם יש יסוד עמוקה מזה, שצריך להתבונן. בדרך שאדם רוצה לילך, שבמקום שהרצונות ותשוקות; הגעגועים והמחשבות מונח, שם נמצא האדם עצמו.

העולם מספר מילתא דבידוחתא, שאם יצאו וישאלו אנשים: כשלוקחין שתיים, ומצרפין לה עוד שתיים, כמה יהיה בידי? איש פשוטי יענה: ארבע. מי שרגיל לחשוב ע"י מכונת קאלקולטור או קאמפיוטור, יחשוב על ידי המחשבים, ויראה. ואם ישאלו בוך-האלטער יענה זה תלוי אם הוא מן ההוצאות או מן ההכנסות... וכן להלאה. העולם אומר: אם ישאלו איש-ישראל הוא ישאל לעומתך: למה אתה תשאל, למאי נפקא מינה? העולם אומר: אם ישאל מן העורך-דין שאלה זו, ישאל: וכמה אתה רוצה שיהיה?...

זהו הביאור מן בדרך שאדם רוצה לילך. כשאדם רוצה להעריך עצמו, באמת, צריך להתבונן על מעשיו, יראה מהו רצונותיו באמת לאמיתו.

*

הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זצ"ל, מביא (צדקת הצדיק אות רמ"ט): החשק יש לו כח לפעול אותו דבר שהוא משתוקק לו הרבה, אפילו הוא רע, כענין בדרך שאדם רוצה לילך כו', מצד הרצון שלו פועל אפילו כל חמדת עולם הזה, אם לא יהיה דבר מעכב, שבמשפט אין מגיע לו זה, ומונעין ממנו מה' לולא זה, על ידי החשק היה משיג כל מה שחושק, עכ"ל.

מלאכים הללו מליין אותו, בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, מי מוליך אותו? המלאכים שנבראו מרצונותיו, ממחשבותיו, ממעשיו שקיבל על עצמו לעשות, נבראו ע"ז מלאכים.

כשמתבוננים בזה, נאחז פחד, חלילה וחלילה אם יש לו לאדם מחשבות אי טהורות, רצונות אי טהורות, מעשים אי טהורים, אי נכונים, חלילה וחס, הבא לטמא פותחין לו, יש לו גם כן מליין... כל העובדה שעל יהודי לעבוד הוא, שמליו ומסייעיו יהיו מלאכים שנבראו מעבודתו הקדושה, מעבודתו ביראת שמים; בדביקת הבורא; מעבודת התפילה; ועבודת התורה וגמילת חסדים; ומעשים טובים.

*

במהרש"א איתא: בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, למה לא אמרו מוליך אותו הקב"ה, מה הביאור ממוליכין אותו? אלא הביאור הוא: שהמלאכים הללו; הרצונות הללו; הדעת הללו; המחשבות הללו, שיש לו לאדם, ונבראו ע"ז מלאכים, בה מוליכין אותו, הם המה שמוליכין אותו.

והא ראייה מפרשתנו, שהקב"ה אמר לבלעם **לא תלך עמהם**, אבל הוא רצה לילך, הוא רצה לעבור על רצונו ית', הוא רצה לעשות מה שלא נכון, הוא רצה לילך, אמר לו הקב"ה **קום לך**, אם אתה רוצה - תלך.

*

אבל מכיון שעבד בישיבה, הגיע עתים שהצריך לאסוף כספים, והיה צריך לנסוע לארץ אחרת. וצלצל לעורך הנסיעה, ושאלו בענין הפליגער'ס, והמחיר, ובאמצע שאלו "היכן מתפללין שחרית?", ענה לו: "אינני עובד בתור גבאי ב'זכרון משה שטיבלעך' בארץ ישראל, ולא בביהמ"ד שומר שבת אשר בבארא פארק... אני מסדר נסיעות! וכי אני יודע היכן מתפללים? אני יודע רק כיצד נוסעים על פליגער!"

"לא" ענה המנהל "אם אינך יודע היכן מתפללים שחרית, אי אפשר לי לנסוע. כי הרי קיבלתי על עצמי להתפלל רק במנין!"

בקיצור מסדר הנסיעה, הצליח לסדר לו נסיעה, באופן שיעמדו באמצע דרכם באמסטרדאם, שם יש מנין שחרית.

שמח לב המנהל, נסע, הגיע לאמסטרדאם. היכן מוצאים מנין? לכן עמד על צד הרחוב, לבקש יהודי שנוסע על הדרך, ושאלו, היכן יש מנין. ויהודי נעמד במכונו, ושאלו: היכן אתה רוצה לנסוע? הוא ענה שהוא מבקש מנין לתפלת שחרית, זימן אותו יהודי לתוך מכונו, וסיפר לו שבכל יום הוא נוסע מכפר שלו לתוך העיר, לבית מדרש קטן, ושם מתפלל במנין, ולא עוד אלא הוא משלים המנין שם. היום היה טרעפיק על הכביש, ולא היה אפשר לנסוע על הדרך המלה, והיה צריך לבא בדרך עקול בדרך זו, בהשגחה פרטית להביא יהודי זה שנצרך במנין.

רצון הוא מכח רץ. הרצונות של האדם רצין לפניו ומראין לו את דרך הנכונה והישרה.

*

היה פעם יהודי, שאמר שגילה סוד גדול. מהו הסוד? הסוד של שביעת רצון בחיים, והצלחת החיים! ומהו הסוד? **"דע שממה שאתה חושב הרבה, מממה שמונח כסדר במחשבתך, זהו אתה וזה תהיה!"**. זהו עוד פירוש על מאמרם ז"ל: בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, רצונותיו הם שם, מה שאדם רוצה באמת לשם הגיע.

*

סיפר יהודי אחד, שהוא עומד כמנהל של איזה ישיבה, שכשהיה ילד בן שמונה שנים נחלה ל"ע על איזה מחלה, אביו עשה מה שהיה ביכלתו, קראו כל הרופאים, וכל הארגונים, וכל סגולות, והלכו לכל ציונים ומקומות הקדושים, כל מה שהיה ביכלתם היו עושים.

פעם אחת בא אביו לבנו החולה, ואמר לו: בני היקר, אתה עדיין לא עשית מאומה, כולם עושים ואתה אין עושה כלום? אמר הילד החולה לאביו: אבי, מה אוכל לעשות? אמר לו: תקבל על עצמך איזה קבלה טובה, והוא הסכים ושאל: איזה קבלה טובה אקבל? ענה אביו: תקבל על עצמך, שבכל ימי חייך, לא תתפלל ביחידות, אך ורק במנין! והילד קיבל. ולאורך הימים הקפיד תמיד להתפלל במנין.

איתא בגמרא (הוריות י'): **משל לשני בני אדם, זה אשתו ואחותו עמו בבית, וזה אשתו ואחותו עמו בבית. אחד נזדמנה לו אשתו, ואחד נזדמנה לו אחותו, זה שנזדמנה לו אשתו, צדיקים ילכו במ. וזה שנזדמנה לו אחותו, ופושעים יכשלו במ,** וביאר במהרש"א, לכאורה זהו טעות מקרי, כהלשון נזדמנה לו, לא הרגיש, מה שייר לומר **ופושעים יכשלו במ?** אלא, אומר המהרש"א, כתיב **לא יאונה לצדיק כל און,** לצדיקים לא יארע עבירות. אם נכשל האדם בעבירות, צריך לומר שהוא חשב מאחותו, מכיון שנכשל באחותו, הראש היה שם, אם הראש הוא עם אשתו, לא נכשלים באחותו, כל המכשולות הוא מכיון שהראש הוא בהמכשול, אם אדם רוצה באמת, עוזר לו הקב"ה, ולא נכשל.

לוט גם כן נכשל, אבל היה שיכור, ישן, לא היה ער, ועכ"ז אמרו חז"ל עליו, שהוא מן הפושעים יכשלו במ? התירוץ הוא, אבל ראשו מקודם כבר חישוב בענינים אלו, מעשים שלא יעשו. ראשו כבר היה שם, ממילא נכשל בשנית.

*

כידוע המשל שהעולם מספרים על שיכור אחד שכל היום וכל הלילה שתה משקאות המשכרים, ובניו רצו להימנע מזה, והניחו אותו בבית הקברות, ושם ישן. וחשבו, שאם לא יהיה לו יין לישנות, יראה מצבו, אולי ימשך ידו ממנהגו הרע.

בדיוק באותו יום, בא גדוד צבאי, לתוך העיר, והיה איזה סוחר של יין שהיה

אבל שמע נא ההמשך... מגיעים לשם לבית המדרש, היה שם בדיוק ח' יהודים, ועכשיו בא המנהיג של המכונה, ואותו יהודי שהגיע מחוץ לארץ היה העשירי לקודש!

משמים סיבבו כבר שיהודי זה שקיבל קבלה טובה זו, להתפלל במנין, יהיה לו מנין. וח' יהודים הללו, יהיה להם מנין. הכל סיבב משמים, כי בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. תזכור את זאת היטב: אם אינך מצליח לקבל קבלת טובות שקבלת על עצמך, אם אין הולך בטוב עבודת ה' שלך, אזי תדע נאמנה שחסר מרצונך, תאוות גשמיות. כשאדם מתעמק בזה הוא מגיע. ועל האדם לדעת, כשיש לך מכשולות בעניני קדושה; בשמירת עינים; בלשון הרע; בכל ענינים; בתפילה; בקימה לזמן קרי"ש - זה נובע שחסר בראשך הרצונות, הרצון האמיתי.

*

הושע הנביא אמר: **כי ישרים דרכי ה' וצדקים ילכו במ ופושעים יכשלו במ.** המכשול שיש לו לאדם, זהו המכשול שהאדם נוטל בעצמו לעצמו. הוא חושב שטותים, ויש לו רצונות של שטותים, זהו ביאור הפסוק: הפושעים יכשלו במ, הם נכשלו בעצמם. כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו במ, צדיקים רוצים לילך, ולכן הם מגיעים.

*

פתחו לי פתח כפתחו של מחט -

אמר הקב"ה - **ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם.** ואני, שלא בדרך הטבע, אפתח לכם. תלוי במה שאת הרוצה.

*

כתב **הרבינו בחיי** (פרשתן) באמת,

בלעם היה צריך לתמוה מאוד, דבר כזה? אתון מתחיל לדבר? היה לו להתפעל הרבה, והיה צריך לפחוד, "אתון מדבר?!" - אבל הוא היה אכזר, היה לו לב רע, הוא רצה רק להרע, לכן בכלל לא נתפעל אפילו מזה שאתון מדבר, והוא עוד דיבר לאתון: כי התעללת בי... לא שמע ולא ראה שיש התגלות כזה.... הוא ראה דבר ששום נברא עדיין לא ראה, אבל הוא אף לא ראה! כי הוא לא רצה לראות! שאם אין רוצים לארות אין רואים.

כשאדם רוצה ללמוד ואין יכול, הוא משום שאין רוצה באמת. כשאדם יושב ללמוד והוא עיף, רוצה להיות עיף. מי שרוצה להנהיג סעודת שבת יפים ומאירים בתוך ביתו, אבל אין לו כח - אינך רוצה שיהיה לך כח! כי בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. כי כשאתה רוצה להיות ער, ויהיה לך כח, יש לך כח ואין לך עייפות! תזכור את זה, קח את זה בראשך.

*

בגמרא (סוכה מט:): דרש רבא, מאי דכתיב מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, מה יפו פעמותיהן של ישראל, בשעה שעולין לרגל. בת נדיב, בתו של אברהם אבינו, שנקרא נדיב, שנאמר נדיבי עמים נאספו

לו בקבוקים של יין שלא היה ארשאי מטעם המדינה, היה ברח והכניס כל היינות בבית הקברות, סמוך לאותו השיכור. וכשהעיר השיכור מצא בקבוקים של יין סמוך לו... וכשהבנים באו לראות מצבו של אביהם מצאו אותו עם יין בתוך פיו, כי בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו... לא רק בדרך הטבע אלא אפילו שלא בדרך הטבע, הרבוש"ע כבר יעשה שינוי הטבע שלהשיכור יגיע יין בבית הקברות, כי זהו העומק של בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו.

*

עכשיו תתבוננו, ומה על מעשים שלא יעשו, על דברים רעים, מנהיג הקב"ה, שבדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו - כשאדם ירצה באמת להיות דבוק בבורא כל עולמים באמת, להיות חרד, באמת לא להפסיד זמן קרי"ש ותפילה, באמת לא לדבר לשון הרע, לא לפגום בשמירת עינים, לא לחשוב מחשבות זרות, להיות בקדושה בטהרה, לא לחיות בתאוות, ללמוד; להתפלל; להיות בעל מידות טובות; להיות איש יהודי קדוש וטהור ושמח; לא לכעוס; לא להניח בתוך קנאה; שנאה; תאוות וכבוד - בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, אתה יכול! רק נצרך לך 'רצון חזק' לברוא הייליגע לעכטיגע מלאכים, שהם ילוו אותך, וללמד אותך התורה, ולהנהיג על מהלך החיים זה, מרובה מדה טובה, עם כך נראה מה שהוא היפך לטוב, כש"כ ובוודאי בענינים טובים.

*

הביא הגרעק"א את דברי הערוך, שיש מדובר בהמפורשים, אם רב עיליש ידע שיחות עופות, לכאורה מכאן משמע שלא ידע, שהרי שאל מהגוי, אבל לכאורה קשה, על עורב לא סומך מכיון שהוא שקרן, אבל על הגוי אתה סומך? במה יש לסמוך על הגוי יותר מהעורב?

אלא מאי, התירוץ לכך הוא: רב עיליש ידע היטב שיחות עופות, הוא הבין היטב, אלא מאי, הוא ירא שהוא שומע מה ששומע, מפני שהוא רוצה לשמוע את זאת, הוא רצה להוכיח כי זה מה ששומע, שמע גם הגוי, ולא הנגיעות עצמיי שלו, משום שהוא רוצה לברוח, לכן הוא שומע את זה, ולא יכול לסמוך על זה. עמוק עמוק!

יהודי צריך לדעת, כשיש לו שאלה בהל' שבת; בהל' גניבה וגזילה; אבן העזר; יורה דעה; חושן משפט, ידע שצריך להתבונן. יש לו שאלה טובה, אבל התשובה הוא, מפני שאני רוצה לשמוע, אני שומע מה שאני רוצה? אני רוצה לשמוע היתר וכדומה. בעת כזאת צריכין לעשות כמו רב עיליש עשה, לשאול עוד אחד שאין לו הנגיעות שלך, ותראה עם הוא רואה כמו אתה. אדם יש לו נגיעות.

*

העולם מספרים, שהיה יהודי מארץ ישראל שבא לבקר לראות האמערקא הזהובה והגאה, חבירו מאמערקא לקחו למאנהעטן להראותו העיר הרעשה, אנשים לאלפים נכנסין ויוצאין, כמעט

עם אלקי אברהם, אלקי אברהם ולא אלקי יצחק ויעקב, אלא אלקי אברהם שהיה תחילה לגרים. ופירש"י: **שנדבו לבו להכיר את בוראו**, ע"כ. ולכאורה יש להקשות, אברהם אבינו הרי ראה בירה דלק, ואמר יש מנהיג לבירה, מה ביאר **שנידב לבו**, הרי חישב ומצא הדבר? וי"ל, כשאין אדם רוצה לראות, הוא לא ראה, בלעם לא רצה לראות, לכן לא ראה, אברהם אבינו נידב לבו, שרצה לראות האמת, וממילא ראה שיש בירה שדולק, ויש מנהיג לבירה.

אנשים יכולין לראות ולא לראות, רואין דברים, ואחד נתעורר לבו ואחד לא נתעורר, ובמה תלוי? זה תלוי בנדבת הלב. אדם יכול לשמוע בשורה מרעידה, ואינו שומע כלום. ויש אנשים ששומעים דבר טוב, ושומע הרבה. אינו מיתלי תלוי במה שאתה שומע, זה תלוי בהרצון מה שאתה רוצה לשמוע, וכיצד אתה רוצה לקבלו.

*

בגמרא (גיטין מה.) רב עיליש נשבא, ישב בתפיסה אצל שבוי. פעם ישב אצלו גוי, שידע ובקי היה בשפת העופות. בא עורב וכרכר כדרך העורבים, שאל רבי עיליש, מה הוא אומר? ענה הגוי שהעורב אומר: "עיליש ברח עיליש ברח", אמר רב עיליש: עורב הרי הוא שקרן, ואי אפשר לסמוך עליו! אח"כ בא יונה ופצצוף, שאל רב עיליש: מה אמר היונה? אמר לו: שהיונה אומר "עיליש ברח עיליש ברח", אמר: כנסת ישראל נמשלה ליונה, סימן שיהיה נס, וברח.

*

איתא במדרש, כשכתב משה רבינו התורה, ציוו לו הקב"ה לכתוב **נעשה אדם**, אמר לו: רבוש"ע, אתה נותן פתח לאפיקורסים לומר חלילה וחס היה שותף ח"ו, צריך לכתוב לשון יחיד, לא 'נעשה' לשון רבים. אמר לו הקב"ה: כתוב והרוצה לטעות יטעה. המדרש לא אמר 'הטועה יטעה' אלא 'הרוצה לטעות', שאם רוצה לטעות - יטעה בממילא, ומי שאין רוצה לטעות, לא יטעה אפילו אם כתיב 'נעשה אדם', רק מי שרוצה הוא טועה.

*

העולם אומר **אין לך דבר עומד בפני הרצון**, והמקור הוא בזוהר (זוהר שמות קסב: כל מילין דעלמא לא תליין אלא ברעותא), ומבאר **האמרי אמת**, מה הפירוש 'אין לך דבר העומד בפני הרצון?' 'רצון' הוא מנהיג של האדם, ליכא שום דבר שיכול לעכב בעד מי שרוצה באמת.

*

פעם בא חסיד להרה"ק **מקאצק זצ"ל**, ואמר הקוצקער מה יהיה עם היהדות שלך? אמר לו: רבי אני רוצה להיות יוד! אמר לו: הידעת מה פירוש 'רצון'? **שלא יהיה אף שער אחת בראש שלא יהיה לו רצון**, זהו פירושו של רצון.

*

הרה"ק רבי **וואלף מזאטאמיר זצ"ל** היה מגדולי תלמידי **המגיד הגדול ממעזריטש זצ"ל**, ידוע עליו סיפור הנודע,

ששומעין קול העצמי מקול הרעש גדול שיש שם באמצע היום. באמצע אומר לו חברו מארץ ישראל, אתה שומע את העופות, שמצפצפין כה נאה? אומר לו חבריו: מה אתה שח מעופות? כאן מונחו כל כך בהעולם הזה, בהביזנעס, מי שומע צפצוף העופות כאן במאנהעטן?...

עברו כמה דקות, והוא אמר לו: אני שומע איזה קול מארבע, מצפרדעים... אמר לו חבריו האמריקנאי: איני מבין מה נעשה עמך, אתה סובב במאנהעטן, אין מי ששומע עיניים אלו... חבריו לא הגיב כלום.

פתאום הכניס היהודי מארץ ישראל את ידו לתוך כיסו, ומוצא משם כף יד מלאה מפרוטות מכל הסוגים, וזורק מלא ידי על הקרקע... מה הוא רואה? באמצע היום במאנהעטן, כל אחד מאלו הרהיטים והרצים, שאין שומעין ורואים סביבותיהם, כולם שמעו והביטו מה נעשה שם... נפל מעות...

אומר לחבריו: סברתי שבמאנהעטן אינם שומעים?...

התירוץ הוא: ששומעין מה שמונח בראש, 'מעות' כבר שומעין, אם הראש מונח במעות, עופות אינם שומעים. אבל יהודי שאינו מונח בתאוות האמריקאי, שאינו מונח כל כך בעולם הזה, בעיני מעות, הוא שומע צפצוף העופות גם במאנהעטן. זהו פירוש בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו.

כתיב (פרשתן) הן עם כלביא יקום
וכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף,
ופריש רש"י, כשיהודי קם בבוקר משינתו,
מתחזק כארי לחטוף המצוות. איזה
מצוות? להתעטף בטלית, לקרות שמע,
להניח תפילין, (יש גירסא מקודם להניח
תפילין ואח"כ לקרות את שמע), ובערב לא
ילך לישן עד שהורג המזיקין שרצו
להזיקו, מהו עושה? הוא קורא קרי"ש של
ערבית, ובזה מסר נשמתו ביד הקב"ה, בידו
אפקיד רוחי.

לענינינו אפשר לבאר, שכשאדם קם
בבוקר, כבר רואין היכן מונח ראשו, שאם
הוא עומד בבוקר וצריך היום לעשות
משכר שוה מיליאן דאלער, אזי חושב מזה.
אם הוא קם בבוקר וצריך לחטוף פליגער,
אזי חושב מזה מיד בבוקר. אומר רש"י,
שלא כן, יהודי קם בבוקר, לא סתם הולך
להתפלל, הוא חוטף! יש לו רצון, בריצה!
חוטף הטלית, חוטף התפילין, חוטף
הקרי"ש.

כל שלשה ענינים הללו, המה קבלת
עול מלכות שמים. במצוות ציצית כתיב
וראתם אותו, מה 'אותו', לשון יחיד, לא
'אותם' כל הד' כנפות, ציצית לשון רבים, כי
על ידי הציצית נראה שיש אותו בורא כל
עולמים. למען תזכרו ועשיתם את כל
מצוותי, והייתם קדושים לאלקיכם,
הציצית מכניס קדושה, ומזכיר לאדם שיש
בורא עולם; יש תרי"ג מצוות; יש תכלית
החיים מקדושה וטהרה, הוא רץ לחטוף
קדושה; קבלת עול מלכות שמים; שמע
ישראל ה' אלקיך ה' אחד. המצוה של

נסע פעם הבית, והיה עיף, נסע בדרך עגלה
של גוי, ונפל ערימות מהעגלה, וביקש הגוי
מרבי זאב, שיעזרו להגביה, אבל היה עיף
ויגע, ולא היה לו הכח, אמר לו: "סלח נא
איני יכול!", אמר הגוי: "אינך יכול? אמור
שאינך רוצה, אל תאמר שאינך יכול!", הלך
והגביה ועזר להגוי.

כשהגיע הבית, אמר: משמים נתנו לו
מוסר השכל, לא יאמר אדם על שום דבר
'איני יכול!', יאמר 'איני רוצה!'. האדם צריך
להבין, שאדם הוא הבריה היחידה שנברא,
שאם הוא רק רוצה, הוא יכול, ורצונותיו
מנהיגו, ואם אינו הולך לו בטוב, סימן הוא
שחוסר מרצונותיו.

*

הייליגע לעכטיגע אידישע
קינדערליך, נא נעבוד על זה, רצוננו
לראות את מלכינו, רצוננו הוא ללמוד;
להתפלל; לעבוד את הקב"ה; להיות
בקדושה; שבירת התאוות; שמירת עינים;
לא לדבר לשון הרע; לא לדבר רע על
יהודים; לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל
בישראל; לראות אך טוב על כל ישראל;
לראות מעלות חברינו ולא חסרונם; לחיות
בקדושה וטהרה; לחיות בתפילה; בתורה;
בעבודת השם. אתה יכול! אתה יכול! רק
צריך לך הרצונות; ומחשבות טהורות
וקדושות, שיברא מזה מלאכים שילוו
אותך.

*

לימודו, זה מה שמעיק לו, וזה לא רצה, אבל הקב"ה לא רצה שיקללם ח"ו בזה.

*

הלילה (ביום א') יוחל **שבעה עשר בתמוז** (נדחה), מתחיל ההייליגע טעג של בין המצרים, בביאת משיח יהיה זה כולו יום טוב, י"ז הוא **ט"ב**, מתחיל בבחינה של טוב, עושים כל המצוות בשמחה ובטוב לב, המצוה של אבילות; מצוה של תענית; מצוה לפרוש מתעניגי עולם הזה בשלש שבועות, עושים גם כן בשמחה, בקדושה וטהרה, שזה רצון הבורא. זהו תפקיד שלנו בימים אלו, אבל כשיהודי ידע, בשלש שבועות הללו, בימות החום, בימי הקושיים, מה שעשיו, היצר הרע עושה לנו, הוא ליכנס תאוות'דיגע מחשבות, אראפגעלאזקייט, נאכגעלאזקייט, בכדי שצדם חלילה וחס ישלטו עלינו, אבל אנו נרפה ידינו, ויעבור עלינו השלש שבועות הללו הקדושות בשמחה, אבילות בלב, מרמר על החורבן, אבל בשמחה, שאנו יהודים. בשמחה שיכולין לאבל על החורבן, בשמחה שיש לנו מצוה כזו, בהתחזקות, בהכנה דרבה. מי שמכין עצמו בקדושה בשלש שבועות הללו, יכול לזכות שיהיה לו יותר נוח השלש שבועות של תשרי, שהוא יום טוב, וזה מביא קדושה וטהרה לכל אורך השנים, זה לעומת זה, כ"א יום.

*

צריכין לעורר, שבפרט כהיום שנתחדש לנו כל הכלים למיניהם, ואי אפשר כמעט לעצור להסתכל עליו בבוקר

תפילין על היד, לזכרון זרוע הנטיה, ועל המח לשעבד בזה תאוות ומחשבות לבינו לעבודתו ית"ש. זהו חוטף, כשקם בבוקר הוא לא רצה לעשות שום דבר אחר.

הרי לנו כח של ארי, רואין מזה שזה מחשבות היהודי הקדוש והמאור, וזה בא מזה, שקודם שהלך לישן, גם כן מחשבה האחרון קודם שישן, חשב מקבלת עול, מהריגת מזיקין, לא שטותים, תאוות עולם הזה. הולכין לישן כמו צדיק, כמו יהודי חרד, מדבק בבורא כל עולמים, התדבקות בבורא בשעת שהולכין לישן.

וזה מה שמשמיע לנו התורה הקדושה, הן עם כלביא יקום, בלעם מפאר את כלל ישראל, שקשה לטמאם, למה? מפני שהמה חוטפין מצוות, שראשם; רצונותם; כל חיותם; המלאכים שמלוין להם, המה מלאכים שנבראו מקדושה וטהרה, מרהיט למצות ה', מלקבל עול מלכות שמים בכל מקום שעומד והולך.

*

מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל. איתא בגמרא (סנהדרין קה) מברכתו של אותו רשע יכולין לידע מה היה ברצונו, בלבו. הוא רצה לקללם שלא יהיה בתי כנסיות ובתי מדרשות, הוא רצה לקללם שלא יהיה, אבל ויהפוך ה' אלקיך לך את הקללה לברכה, כי האהבך ה' אלקיך, ואומר ההיפך. לא רצה בתי כנסיות ובתי מדרשיות, כי שם שואב אדם קדושתו וטהרתו, אמן יהא שמיה רבה, תפילתו,

שיכול מתוך שמחה להיות דבוק בבורא כל עולמים. אבל לזכור, שגם עד ביאת בן דוד, כל רודפיה השגוה בימי המצרים, עכשיו יכולין להיות קרוב להקב"ה לפעול כל טוב, כל מיני ישועות.

השי"ת יעזור, כלל ישראל יוכלו להביא בתוכם ובדורותם, רצונות של קדושה וטהרה, רצונות לעשות רצון ה' באמת, רבוש"ע! שלח נא פרנסה לכלל ישראל, השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, שיהיה לכלל ישראל געזונט פרנסה נחת, אריכת ימים ושנים טובים, אמן כן יהי רצון. שיהיה לכל ישראל זווגים הגונים, אריכת ימים ושנים, חיים ארוכים ושמחים, בכל מיני ישועות ברוחניות ובגשמיות, לא יחסר לאף אחד, שום דבר, ונזכה לביאת גואל צדק במהרה דידן אמן.

מעניני מסחר, חדשות כל עניני עולם הזה. מובא ברשב"א שעיקר האיסור של עשיית צרכים קודם התפילה הוא מפני שהראש לא יהיה מוטרד בעניני עולם הזה. צריכין להתחזק, יהודי קם בבוקר, לומד קודם התפילה, שותה קאווע לפני התפילה, מברך שהכל, הולך למקוה, אומר תהלים, לומד משניות, דף גמרא רש"י ותוס' ומפרשים, מקדש ומטהר עצמו, זה מביא לעצמו שכל היום יהיה רצונות של קדושה וטהרה, וכן מתפלל, וכן מתחיל ההייליגע לעכטיגע טאג, לא חלילה וחלילה מתוך עניני עולם הזה, שטותים, שאסור על פי הלכה, שזה עשיית צרכים, עניני גשמיות. על האדם לקדש ולטהר, תחילת היום.

השי"ת יעזור, שהימים האלו יתהפך לששון ולשמחה, למועדים ולרגלים,

קול פנים מאירות

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

ארה"ב: 845-414-0076 / **ענגלאנד:** 330-350-3190 // **ארה"ק:** 0-72-370

ארגנטינה: 1823 / 5411-2152-7691 // **אנטווערפן:** 323-346-0673 //

מאטראל: 438-228-2500

לקבל הגליזן ושאר גליזות מהמערכת יפנו: gilyonospm@gmail.com